

TRAPEZOUS – BUDA

Sudbina novčiča na cesti

Igor Šipić

Četiri dana za redom sam sretao na rivi Tonča Gabrića, vratara Hajduka i reprezentacije Hrvatske. Na sportskoj trenerici se isticao grb nogometnog kluba Trabzonspor iz Trabzona. Pričajući mi o boravku u tom gradu, spomenu i tamošnju značajnu grčku populaciju. Istom sam odlučio provjeriti ozbiljnije tu staru vezu. Ne znam zašto, ali 31. listopada i 1. studeni bili su ključari nečega što mogu nazvati sudbinom na cesti.

„Budimpešta je relativno mlado mjesto, no stari Budim i Alba regija (pa i današnji Višegrad na rubu na Dunavu) u gorju Piliš (znači svi toponimi, koji se svugdje pojavljuju u našem prostoru i šire) su na sigurno jako važnoj točki, jer su bili uvijek centar Karpatskog bazena, i trebaju biti na istim kružnicama.“ – piše dr. Franjo Pajrić. Međutim, stara Buda ili *Obuda*, čija naseljenost seže do u kameno doba, se nalazi na istom meridijanu (19°02' E) kao i Vučedol, što sam već ustvrdio u tekstu „Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmaroviću“, te na geografskoj širini 47°33' N. Iz te pozicije već naoko je vidljivo pravac vodi u smjeru zvijezde Maje, međutim, minuciozno precizno prolazi sjecištem *plejadske* tetive i simetrale, nazvano *Tetida* (vidi u: *Zašto bi mogla... Atlantida?*), te potom na južnoj obali Crnog mora uđe u samo središte Trabzona.

Iz njegove briljantne prošlosti izdvajamo da je hetitska luka, a u doba grčke kolonizacije jedna od pet najbitnijih emporija Mileta (756. pr. Kr.). Nalazi se na *Putu svile*, od njega je put vodio u indijski Kerman gdje se put račvao, u smjeru sjevera kopnom, i juga morem. Međutim, ono što ponajviše privlači pozornost je značenje grčkog naziva grada *Trapezous* (*Trebizond*, *Trapezund*, *Tribisonde* ili *Trapezus*), što je značilo „**stol**“! Ako je drevni Pilis nekoć bio i ta drevna Buda, stara keltska naseobina, nije li to razlog da se „stolnica“ **Buda** (centar, *fo ter*) spušta na razinu geometrijskog centra, koji će sve do danas ostati glavni grad – **kapital** Mađarske, rimski *Aquincum*. Dakle, uz poziciju Maje eklatantno ipak na odnos utječe pozicija *Tetide*. No kroz Trabzon prolaze i oba istočna kraka „strijelca“ *argonautskih* polulukova Poti – Trsat (Rijeka) te Poti – Trst. Zar to nije začudno? Tim više što i treći poluluk Kobuleti – Monfalcone prolazi zamalo južnije od pozicije Budima. Sve je uvezano u sustav, ponovno Plejade drže sve u svojim rukama.

Uz njihovu geometriju sad se, međutim, javlja i zasebna geometrijska forma trapeza koju valja potražiti u realnom prostoru. Polako se otvaraju geometrijski oblici, koji će pokazati opet na neke toponime vezane na njih. U tom času nailazim na **artefakt – novčić**, koji će možda promijeniti ustaljene norme znanstvene misli kad je riječ o antici, poglavito grčkoj. Čovjek mora biti otvoren, nema potrebu nešto kao tajiti, čuvati za sebe. Košulja mora biti širom razdrljena, problem je srca, ljubavi kao velesile kozmike.

Geometrija, koja se javlja unutar svakog simboličnog obrasca, tako je fantastična, i za nas Hrvate ponovno bitna, da je naprosto nemoguće izbjeći oduševljenje jugozapadnim uglom trapeza, kojeg zapravo ponovno drži meridijan Kaštelanskog zaljeva (Trogir) te, sjeverno, okolice Ključa (N.

Marof).¹ Dakle, čak i Buda upućuje na trasu *Jantarskog puta*. Iz čitave ravnice Slavonije, Baranje itd. postoji mogućnost prolaza put sjevera, nesmetano, dakle, moglo je biti na tisuće takvih *neorganiziranih* putova prema jantaru Baltika (vjerojatno ih je individualno i bilo), ali ne, samo se jedan povijesno trajno održao, upisao se baš ovaj naš *gradišćanski* put u povijest svih prakultura. A zašto, pitamo se? Pa zato što mu je polazište geometrijsko, određeno i zadato, a gdje je tako tamo je moralo biti nešto značajno, neka kultura-baza, Ljuba s Ravnim kotarima i Likom, bogom danim prostorom, klimatski i morfološki.

Srebrna grčka drahma iz Trabzona, 4. st. pr. Kr.

Artefakt je, dakle, novčić iz Trabzona, grčka drahma iz 4. st. pr. Kr. Kao semantem je isuviše eksplicitan: Maya je božica proljeća i plodnosti, polja, ploda, uroda, a simbol „stola“ je trapez, otud i „trpeza“ – stol pun plodova, točno kako je na novčiću i prikazan. Imamo znači izravnu vezu jedne zvijezde Plejada i geometrijskog oblika kao motiva svih predaja i mitova. Ulazimo stoga u *matrix* realnom prostoru poradi „trapeza“. Prvi spomen prijevoda „trapeza“ u značenju „manji stol“, „kao stol“, imamo u 5. st. kod Marinusa Proklusa u Komentarima prve knjige *Euklidovih elemenata*. U toj tradiciji, naznake o postojanju „kuća“ nalik bankama (grč. *trapeze*) tumačene su paralelnom cirkulacijom velikoga broja različitih kovanica. Zbog toga su usluge mjenjača bile veoma tražene. Uz pružanje usluge zalagaonice, embrionalni grčki bankari – trapezisti, vjerojatno su mogli održati solidan posao, ali ništa više od toga. (više vidi u: <http://www.hub.hr/hr/bankarstvo-u-antičkoj-grčkoj>). A što je Isus prevrnuo u Hramu? Dakle, kad je matrica u pitanju, za slučaj bilo kakva sumnjičenja, apsolutno se ništa ne može pripisati

¹ Zanimljivo je da taj meridijan hrvatsku obalu presijeca na lokalitetu današnjeg Resnika u Kaštel Štafiliću (16°19' E), nekoć *Siculi*, kolonija rimskih veterana. Otkriveni ostaci пристаништа iz 2. I 1. st. pr. Kr. u dužini od oko 70 m te mnogo ulomaka raznovrsne helenističke keramika, međutim, nagovješćuje i starija datiranja.

portulanskim, renesansnim ili baroknim geografima ili kartografima. A do tada velika je „rupa“, samostanska kartografija je u prostornom vakumu, u iskazu neobrazovna.

Polazim stoga s motrišta: frontalni pogled na „stol“ s trabzonskog novčića trebao bi biti tlocrt „trapeza“ u realnom prostoru. Budući je riječ o istostraničnom trapezu, dva bočna poput klinova polukosa dodatka (kut oko 13° izmjeren u stajnoj točki stola) naglašavaju njegovu formu. Dužu, sjevernu stranicu preuzima temeljni pravac Budim – Maja – Tetida – Trabzon. Kako kut „klina“ od 13° odgovara kutu od 103° mjenom obrnuto iz Trabzona, desna, istočna bočna stranica frapantno precizno prolazi kroz poziciju Sarimazija (najsjevernija točka Iskenderunskog zaljeva na paraleli rta Sao Vicente) te vodi u sami vrh delte Nila, kojim prolazi meridijan El Gize, Sakkare i *Tetide*. Znači, na *Tetidi* imamo dvostruku vezu što držim ozbiljnim učinkom sustava. Suprotiva zapadna bočna stranica iz Bude vodi izravno u rt Misurata, uporište Ljube na libijskoj obali. Kad se sad zatvori trapez na dužini od Trabzona do vrha delte Nila (14,9 cm), četvrti ugao dobijemo ponovno vrlo precizno na već kulturnoj paraleli netom spomenutog Sarimazija i rta Sao Vicente. Kako smo već kazali upravo taj se ugao nalazi na meridijanu Kaštelanski zaljev – Ključ. Za nas je kardinalno da ova bočna polukosa stranica trapeza prolazi samim središtem Taranta, te ovaj put, ne kroz *visočko* sjecište, nego izravno grad **Visoko**. Iz istog ugla filigranski precizno pravac prolazi kroz *visočko* sjecište, vrlo je znakovito, ako je usmjeren u križanje *plejadске* kružnice i pravca koji iz Kobuletija vodi u najsjeverniju nizozemsku luku Delfskij (vidi kartu). I to je još jedan od radikalnih ukaza na visočku supremaciju položaja pod utjecajem planine Vlašić.

Ortogonalna ovako konstruiranog trapeza, što je polovica (11,625 cm) dužine od Bude do Trabzona (23,25 cm), na rtu Igneada prolazi bugarsko-turskom obalnom granicom u Crnom moru, zatim između vrha planine Ganos i Takirdaga te svetom Ida planinom povijesne Troade.

Paralelne ortogonale podignute sada iz donjih uglova trapeza, koje tvore četvorinu trapeza 16,6 x 14,45 cm, imaju nevjerojatno značajan topografski utjecaj na prostorni raspored ranih grčkih kolonija. Desna, istočna prolazi središtem Samsuna, jednog od najstarijih gradova južne crnomorske obale, zapadno od Trabzona (kalkolitička naseobina, hetitska, pa ponovno kolonija Mileta iz 8. st. pr. Kr.). Lijeva, zapadna ortogonalna nadilazi vrh Komovi (2484 m) te se sabire u multisjecište kod mjesta Tinca (46°46' N 21°56' E), na području bogatom mineralima, osobito bikarbonatnom sodom, magnezijem i karbonatima (Valea Ucuris, Ökrös ili Vkrus). Ta točka po geografskoj širini izravno korespondira samim „ustima“ Dnjepra i *Khersonu*, kao dijelu, po Herodotu, crnomorskog kraka *Jantarske ceste*.² Na istom meridijanu, južnije je to od grada Oradea ili Varoda ili Nagy Varada, na prvi mah običnog, međutim, za nas izuzetno značajnog. Smješten je na intersekciji paralele 47°03' N s meridijanom 21°55' E. Najznačajnije je križište u geografskom smislu, na 126 m nadmorske visine, otvoreno prema Cris dolini i nizini, u području

² Po nekim posljednjim istraživanjima, u svojim putovanjima i osvajanjima Vikinzi posvajaju upravo ta područja, povezujući Baltik (Jomsborg, Wolin, Trusa – područje aktualnog Elblaga) i Crno more rijekama Visla – Bug – Dnjepr te završavajući baš u Khersonu.

kontakta između širenja Apuseni planine i široke crisano-banatske ravnice. To je tranzicija iz reljefa brda u panonsku ravnicu.

Istodobno, grad je imao značajnu zvjezdarnicu, što je zacijelo bilo razlogom da ga astronom i geograf iz 15. st. Georg von Peurbach,³ kao tadašnji (Veliki) Varadin,⁴ predloži za mjesto prolaska „početnog“ meridijana. Zašto bi to veliki astronom predlagao? Pored geografskog položaja, još je nekoliko krucijalnih podataka koje nitko ne vidi bez ponuđenih matričnih rješenja. Kao prvo, Oradea se nalazi na meridijanu zvijezde Merope te na geografskoj širini vršišta *visočke* simetrale što vodi u najviši vrh Istočnih Alpa, Gross Glockner. Na krajnjem istoku to je geografska širina Azova u ušću Dona. Kardinalnost bez premca! Vjerojatno zato Oradeu nazivaju „gradom sutrašnjice“, gdje se, moglo bi se i tako kazati, „čeka novi dan“ (na starom panonskom, „var“ – mjesto gdje se čeka). Rogerius, nadbiskup splitski (13. st.), rođen inače u Torremaggioreu u Apuliji, koja također baštini benediktinski samostan, stigao je u Split baš iz Varoda na kojeg je gledao kao na „satelitski grad“. Upravo je on u svom djelu *Carmen Miserabile*, opisujući tatarske invazije, pojasnio izmještanje glavnog grada Ugarske Estergona (od 10.-13. st.) u poziciju današnje Bude u doba Bele IV. Udaljen od Budimpešte sjeverno 46 km, Estergon je naseljen krajem ledenog doba (Varhegy, oko 20.000 godina pr. Kr.), rimska *Solva*, kao centar državne politike i ekonomskog života početkom 13. stoljeća, i danas je sjedište primasa rimokatoličke crkve u Mađarskoj. U Estergonu je kasnije svoje mjesto našao i nadbiskup Ivan Vitez od Sredne kod Križevaca (1408.-1472.), kancelar Matijaša Korvina, ugarski primas.⁵ Upravo on, diplomat, latinist, matematičar, astrolog i astronom, tu utemeljuje biblioteku i opservatorij. I sada vidimo, dok se Tinca nalazi na geografskoj širini 46°46' N, Estergon je pod svetom planinom Piliš smješten na 47°47' N. A, kažu neki izvori, drevna Obuda nekoć je bila mjesto prolaska početnog meridijana. Kako se samo lijepo povijest ispisuje u geografskoj slici! Nevjerojatno, ali doista imamo mjeru koja se temelji na nečemu univerzalnom. Sad vidimo da kroz Oradeu prolazi i prethodno obrađeni pravac što od zvijezde Sterope preko Visokog vodi u najsjeverniju točku Afrike, tuniski rt Blanc. Vidimo također i da su kroz središte primordijalne kružnice Plejada, *Bolbe*, povezane zvijezde „Knosos“ i Merope.

Pozicije, dakle, mjesta koja definiraju formu trapeza ili „stola“, toliko su sustavno projecirane da ne postoji ni trunke sumnje u njihovu „neslučajnost“. Pravac koji povezuje Sveti vrh u Češkoj sa jugozapadnim uglom proširenog trapeza prolazi kroz vršišta *visočke* simetrale u koje pada i paralela Varada. Pravac, pak, što povezuje na primordijalnoj kružnici Plejada zvijezde Sterope i Alcyone, ujedno i tetiva koju *visočka* simetrala dijeli na dvije jednake polovice, prolazi kroz

³ G. von Peurbach prvi se služio u praktične svrhe trigonometrijskom funkcijom *sinus*, prvi je sastavio i tablice za vrijednosti *sinusa*, koje je proširio njegov učenik Regiomontanus. Imenovan je za kraljevskog astrologa 1454. na dvoru Ladislava V. Posmrtnog. Napisao je knjigu *Theoricae Novae Planetarum*, u kojoj je pokušao predstaviti Ptolemejevu astronomiju na jednostavniji i prihvatljiviji način, a utjecala je na astronome poput Kopernika i Keplera. Na toj se knjizi u gornjem desnom uglu nalazi skup zvijezda Plejada.

⁴ Prvi spomen grada *Varadinum* nađen je 1113. u diplomi benediktinske opatije u Zoboru, gotovo jednake opatiji u Pannonhalmi, gdje pred ulazom u velebno zdanje, nalazimo spomen ploču na kojoj su također prikazane Plejade.

⁵ Utemeljitelj biskupije Varoda Ladislav I. Sveti ujedno je i suzaštitnik zagrebačke katedrale. Na njegovom *denaru* nalazi se osmodijelna kružnica što simbolički držimo prikazom „Bude“.

poziciju Tinca, što je i smjer kuta (11.2°) zvijezde Sterope *visočke* kružnice sa središtem na crti sjeverne afričke obale. Dva naizgled potpuno neovisna geometrijska formata (plejadaska kružnica i trapez Trabzon – Buda), pokazuju totalnu međuovisnost. Ne bi smjelo više biti dvojbe, analiza pozicije Trabzona spram Bude pokazuje sigurnih minimalno 2800 godina organizirane astronomijom i drugim znanostima potpomognute kolonizacije. Sad neka pričaju što hoće, i o Grcima, i o njihovim čuvenim piscima.... Do Rima ne bismo ni došli.

Spram paralele, trapez stoji pod kutom 23.3° , što je kut nagiba Zemljine osi. Četiri ugla trapeza su: Buda, Trabzon, vrh delte Nila i točka na površini mora, istočno od Siracuze, sjecište paralele Iskenderunskog zaljeva i rta Sao Vicente te meridijana Kaštelanskog zaljeva na oko $16^\circ 15' E$, što je u naravi zapadna tangenta *istanbulske* kružnice (istočna tangenta meridijan najistočnije točke Crnog mora). Trapez je jednakokraničan a istočna stranica od delte Nila do Trabzona nastavlja se i ulazi u grčku koloniju *Gyenos* sjeverno od Potija. Istočna ortogonalna pak kroz poziciju zvijezde Caleano vodi u smjeru kolonije *Torikos*. Stoga još nešto zanimljivo. *Argonautski* poluluk od Kobuletija do Monfalcone prolazi kroz poziciju stare Alba regije gdje su se krunili kraljevi (Stolni Biograd). Sad, međutim, ova istočna „noga stola“ prolazi i sjecištem pravca Sarimazi – Monfalcone te desnog, istočnog kraka istog poluluka od Kobuletija do Scithranusa na rtu Al Milh iznad Sallumskog zaljeva.

Što se dogodilo s oko desetak grčkih emporija koje su trgovci Mileta utemeljili u Crnom moru? U izvorima za većinu njih navedeno je 8. i 7. st. pr. Kr. kao doba utemeljenja. Uz ove postignute rezultate harmonije i sinkronije, to je onda morao biti sustavno i dobro pripremljen val posvojenja uz temeljito poznavanje prostora. Nasumično naseljevanje nikako ne može doći u obzir. Na takav način pristavljenim planom jedino se moglo realizirati obrazac geometrijskog oblika u realnom prostoru. Da bi se dobio obrazac trapeza, a njega se povezalo i uvuklo logografski i mitološki u sve dijelove znanosti (astronomija, geografija, lingva), valjalo je sve prethodno poznavati.

A baš tako su spram drugih kardinalnih točaka sredozemne matrice postavljena tri emporija Mileta iz vala 756. pr. Kr. *Trapezous* (Trabzon), *Amisos* (Samsun) i *Cyzicus* (*Kyzikos*) na poluotoku Kapidag stare Misije u Mramornom moru. Između njega i *Abydosa* (7. st. pr. Kr.) u Hellespontu (Dardaneli) prolazi ortogonalna polovice dužine trapeza. U smjeru sjevera i ona vodi u središte još jedne kolonije Mileta, *Odessos* (7. st. pr. Kr.).⁶ Po predaji Siddhartu Gautamu (Buda) je rodila majka Mayadevi, u nekim izvorima 623. pr. Kr., u drugim oko 560. pr. Kr. u mjestu Lumbini odnosno Kapilavastu. Slijedimo li uobičajene povijesne obrasce doznat ćemo kako je današnju Budu (Budim, dio Budimpešte) počeo graditi oko 1250. Bela IV. kao utvrdu za obranu od napada sa istoka, isturenu poziciju prije ulaska u sveta mjesta gorja Piliš. Međutim, u to vrijeme gradovi se u svrhu obrane podižu upravo suprotno, na uzvisinama, zatvarajući se u

⁶ Ponovimo, nalazi se na meridijanu Saisa, gdje je Solon primio spoznaje o postojanju Atlantide, te Kharga oaze, točke iz koje pravac usmjeren kroz središte Jeruzalema vodi u najistočniju točku Crnog mora, Kobuleti. Dakle, stopostotna perfektno konstruirana usklađenost geometrijskog obrasca i topografski kardinalnih objekata s gradovima postavljenim na očito odabranim mjestima.

svoje bedeme i zidine. Zar nije Aleksandar Veliki za ključnu bitku protiv Darija odabrao položaj Isse, gdje se nalazi i pozicija Elektre. Uz to što su bili Veliki u svim vidovima vojne strategije, bili su i praznovjerni, vjerovali su u nebeske konstelacije moći nad ishodom bitaka uključujući i položajnost. To je pokazala i studija o Hanibalu i Drugom punskom ratu.

Naravno da na Buda utječe i položaj Pilisa i Vysegrada, koji su svega 14' sjeverniji i 2-3' zapadniji. Kardinalni geografski objekti drže geometriju matrice, ali kako nije svugdje moguće postići savršeni sklad neba i prirode, upravo su položaji gradova derivirani, gradovi su postavljeni tako da onda oni nose taj teret savršenosti. To je slučaj ovdje kod grčkih kolonija. Posljednji primjer je upravo školski, za svaki udžbenik, od osmoljetke do znanosti. Dakle, neovisno što je današnja Buda utemeljena kao kraljevski grad u 13. st. (Leczyca u 12. st.), njegova je pozicija zapisana u geometriji prostora i kao takav je odabran.

Jednostavno, jugozapadni ugao „stola“ ili „trapeza“ omeđen je meridijanom ulaza u mađarski dio trase *Jantarske ceste*. Međutim, taj ugao je na paraleli rta Sao Vicente i najsjevernije točke Iskenderunskog zaljeva, na koju se izravno veže najsjevernija točka Sredozemnog mora. Tu je i vrh delte Nila, kroz kojeg prolazi meridijan El Gize, Sakkare i *Tetide* (a *Tetida* je opet i na potezu Buda – Trabzon). Nadalje, pet zvijezda Plejada i *Tetida* je istodobno uključeno u jedan jedinstveni obrazac ove projekcije, zajedno sa sedam grčkih kolonija. Dokaz za sve što kazujem je analiza Pilisa, koju sam metodom *strijelca* već dao u *Atlantidi* (str. 170). Kako bi i zašto inače udaljenost po meridijanu od Pilisa do libijske obale odgovarala udaljenosti od Pilisa do zvijezde Elektre? To znači da su u trokutu izravno povezane najjužnija i najistočnija točka Sredozemnog mora te najzapadnija Crnog mora. Izravno su povezane, međutim, i tri zvijezde Plejada: Taygeta, Maja i Alcyone. Maja se tada nalazi u pravokutnom uglu pravca Trabzon – Buda i ortogonale polovice udaljenosti od Sarimazija do Monfalconea (t. M' – t. M – Kišinev). Sve to nudi geometrija Plejada, unutar toga valja sad tražiti jezikoslovna rješenja.

Nijedan sustav nema kraja. Naime, kazano je, poluluk Kobuleti – Monfalcone libijsko uporište (*strijelca*) ima u poziciji *Scithranus* na rtu Al Milh. Meridijan tog po Ptolomeju ubiciranog grada prolazi tim polulukom na mjestu kojim prolazi i pravac, paralelan s pravcem Trabzon – Buda, što polazi iz grčke kolonije *Gyenos*. Dakle, pravac vrh delte Nila – Sarimazi – Trabzon završava u *Gyenosu*, a on onda proizvodi novu pravilnost. Situacija je više nego jasna, čini se da smo prodrli u samu bit najranije grčke kolonizacije, dobro isplaniranu, uz vrhunsko poznavanje prostornih mogućnosti svih dijelova šireg Sredozemlja. A nekmoli da bi iz toga isključili Hrvatsku!

„Nisu Grci isključili nas zbog toga jer su htjeli, nego je tu postojalo nešto, što je bilo jače od njih. U tome je i kvaka. To je samo osveta, da nas poslije nigdje nema. Nestašni "Đaci" su zaboravili na svoga "Učitelja", a to smo mi, samo s drugom filozofijom. Ona je izgleda u današnjem svijetu i do danas na gubitku. Tko zna, možda uskrсне Božjom voljom.“ – piše F. Pajrić.

Podržavamo to nešto, to bi mogla biti „majka kultura“, a to onda nisu samo gradovi, resursi, materijalni i ljudski, nego i pismo, jezik, znanost. O tomu moramo dosta pričati. Pomoći će

geometrija, neizbježno, svih sedam sestara Plejada ovdje je uključeno. Trabzonski novčić likovno *utjelovljuje* njihov raspored i geometrijska rješenja upravo kako sam ih dobio i postavio. Lukavo izvedeno, ali nisu mogli bez Ključa i Panonije. Tu su dočekani, nakon 2800 godina slave! Ni Sulejman nije postao Veličanstvenim samo zato što je uspio u svojim strašnim pohodima, ipak je on rođen u Trabzonu, i osvojio je Budu kao *limes*, posljednju postaju. Morao je nešto znati da bi baš tu bio zaustavljen. Dakle, obnovljena povijesna veza sjećanje je na grčku prošlost. Možda je baš zato i Koloman krunjen u Biogradu n/m (1202.), i to baš na 100. obljetnicu križarskog razaranja Zadra (1102.)!? Od Ljube do Zadra (*Zara*, po Pajriću „brava“) jednaka je udaljenost kao od Sabrathe do Zuwaraha (*Zuara*). Nije li sve to malo čudno? Skeptici će uživati! Ali veza prostora i čovjeka ontogenetska je, zato sam i reafirmirao Ferenczijeve tezu o „moru genitalnosti“ i donio nove postavke razvoja kulture *mater* korijena (vidi: I. Šipić, *Mediteran : povratak u utrobu*). Venera Wilendorfska datirana je od 29.000 – 25.000 godina pr. Kr. – danas su na istom lokalitetu pronađena kamena oruđa stara oko 43.500 godina. (H. Gassner)

Dosad smo imali projekciju, koja je neosporiva jer je rađena na zemljovidu, sada imamo prvi puta i artefakt kao dokaz – novčić, grčku drahmu. Vrh delte Nila, što je praktično meridijan Heliopolisa drži konstrukciju *genetskog* rješenja Plejada u realnom prostoru Sredozemlja. Možda je to teže razumjeti, ali – „djeca Sunca ponovno jašu“! (F. Pajrić) Osmanski naziv za Trabzon je TARA BOZAN. Poslužimo li se Pajrićevom metodom *kotača* opet imamo „spremnik“ (*tar*) i „bujicu“ (*ar*). Spojimo li iz osmanskog „boz“ i iz modernog „bzon“, imamo „bozon“. Zašto sad „ovi“ LHC-om traže BOZON – božju česticu!?

Tajna stola

Motorika Plejada proizlazi iz interakcije njihove implementacije i različitih dijelova geosustava. Rezultati koje dobivamo uvjerljiv su translativ nebeskoga podrijetla koji postaje razumljiv tek s granicom prestanka života. Čini kako mi ljudi tek sa smrću postajemo svjesni mogućega. Zašto nam život oduzima toliko pravednoga?

Jedan od najljepših primjera harmonije pravac je koji polazi iz zvijezde Taygeta, vodi kroz estuarij Donjeg Buga podno grada Nikolaev, zapravo najsjeverniju točku Crnog mora gdje se nalazila kolonija Mileta *Olbia*, zatim prolazi sjecištem tetive od Bude do Trabzona i simetrane koja polazi iz zvijezde Merope. Na rt Kaliakra naliježe, kazalo bi se poetski, gotovo puteno, tolika je preciznost. Potom presijeca Burgaski zaljev – najzapadniju točku Crnog mora, a onda se nastavlja na prapovijesni Khalkis gdje se prelazi najuži tjesnac na svijetu, Euripus. Konačno prolazi lukom Mikene, Argos, te samim vrhom planine Parnonas (1935 m). Zatim, kako je htjela grčka mitološka hiperprodukcija, gotovo nadilazi najviši vrh Taygetus planine, ujedno i Peloponeza (2407 m), po kojoj je zvijezda i dobila ime. Kad smo već kod planina, naprosto ugrađenih u sustav, valja kazati da su i Taygetus i Cyllene (2376 m) na kojoj je rođeno Sedam Sestara, i Olympos, najviša planina Grčke i druga najviša na Balkanu (najviši vrh Mytikas, 2919 m), praktično na istom meridijanu kao i točka T", tj. vršiste *ljubačkg* poluluka (22°21'8" E

odnosno 22°23'49" E odnosno 22°21'31" E). Tko bi to očekivao od zvijezde? Ali zato je tu priroda, sam Stvoritelj kao da je konačno usmjerio pravac na libijsku obalu u mjesto prolaska *plejadске* kružnice. Povučemo li pak iz zvijezde Taygete pravac kroz *Tetidu*, kroz koju prolazi i tetiva Buda – Trabzon, pravac će proći kroz središte grada Izmit te posred luke Rodosa.

Gdje je, međutim, na *trabzonskoj* simetrali sada točka *zlatnog reza*? Imamo fenomenalan rezultat: od tetive (Buda – Trabzon) do libijske obale (16,2 cm) u poziciji grada *Azirisa* (Plinije Stariji) ili *Azilisa* (Ptolemej), na **22°53' E** neposredno uz ušće rijeke Wadi al Khalij, mjeri se *zlatni rez* na *Kadmovoj osi* jugoistočnije od Troje (10 cm). Ključan je podatak da taj grad biva utemeljen po doseljenicima sa There 7 godina prije osnivanja *Cyrene*, 630. pr. Kr. (Plinije Stariji). Zaistinu genijalno rješenje jer istodobno je to i središte kružnice koja, sada ustanimo, opisuje naravno Trabzon i Budu, ali i sasvim pravilno Ljubu i Turu, egipatsku Troju, te grčku koloniju *Torikos*. Još jedno frapantno, neočekivano iznenađenje koje potvrđuje sve dosadašnje podsustave projekcije. Poglavito kad još povežemo pravcem Trabzon i *Aziris*, dakle zatvorimo poluluk na istoku u formu *strijelca*, on prolazi kroz najjužniju točku Licijskog poluotoka u sjecištu s *ljubačkom* kružnicom, čije je središte na rtu Misurata. To izravno kazuje istinu o starosti matrice. Zapadni krak od Bude do *Azirisa* zatvara *strijelca* pravcem preko samog vrha najjužnije točka Mesenijskog poluotoka, rta Akritas (36°43' N **21°53' E**). Poredbom geografske dužine rta Akritas i *Azirisa* vidimo svu ljepotu sustavnosti koju, poput Plejada, proizvodi i implementacija „stola“ s trabzonskog novčića.

Koje sve pravilnosti nam prave pojedine zvijezde? Sliku stola kojeg prikazuje grčka drahma iz Trabzona komparativno maksimalno približavamo projekciji. Njegova gornja ploča ima debljinu koja na karti K012e odgovara pravcu paralelnom s tetivom Trabzon – Buda a prolazi kroz položaj zvijezde Caleano. Tako smo s pravcem Caleano – Samsun – vrh delte Nila dobili pravokutni ugao iz kojeg polovicu kuta od 45° određuje pravac sljedećeg itinerara: sveta planina Uludag, ili Olympos ponad Burse (ugao zimsko-solsticijskog pravokutnika Sabrathe) – Khalkis – planina Cyllene (mjesto rođenja sedam sestara Plejada) – najzapadnija točka Peloponeza – luka Gabes (najzapadnija točka Istočnog bazena Sredozemnog mora). Iz suprotnog zapadnog ugla pod istim kutom poravnati su Troja, El Giza i Tura.

Što je sad, međutim, specifičnost ove uistinu neponovljive projekcije? Mjereći od ove paralelne crte, koja simbolično predstavlja gornju stranu, dakle površinu stola (19,75 cm), *zlatni rez* se sada precizno mjeri ponovno na *Kadmovoj osi*, ali ovaj puta spram zvijezde Merope (12,2 cm). Zaistinu zadivljujuće! Trabzon i Buda stvorili su astronomsko-geografsku umjetnost koja očito nije sada otkrivena, samo je ponovljena. I nije bitno kako, darom, intuicijom, znanjem... bitno je da zaboravljena nije. Jedino prostor čuva ono što čovjek više nema kamo skriti.

Pogledajmo i druge interakcije sjecišta *trabzonske* tetive i simetrale: iz položaja zvijezde Sterope pravac provučen kroz sjecište vodi u središte Jeruzalema. Iz vršišta *plejadskog* poluluka u Azovskom moru pravac povučen kroz sjecište prolazi središtem Constante (grčka kolonija

Tomis), zatim vrhom Komovi, talijansku jadransku obalu siječe na mjestu prolaska meridijana Ljube i pravca Sterope – *visočko* križište – rt Blanc (najsjevernija točka Afrike). Konačno, na otoku Menorca prolazi Es Mercadalom, mjestom križanja paralele Troje i meridijana Troyesa. Kad bih sastavljao sliku povijesti ljudskog roda uzeo bih samo mapu sredozemne empatije, a zapravo sjeo bih za *stol* trabzonske *drahme*. Iz zvijezde Caleano pravac kroz *trabzonsko* sjecište izravno povezuje i Maju jednako onako kako stoje na istom pravcu i Taygeta, Maja i Alcyone, ili Knosos, *Bolbe* i Merope. Ubicirane zvijezde naprosto pričaju, kazuju istinu, upiru prstom u prošlost.

Implementacija „stola“ u realni prostor nastavlja se i dalje začudnom reakcijom na rješenja geometrijskog konstrukta kad se pravac Trabzon – Buda produži od Bude do meridijana Monfalconea i vrha Gran Sasso d'Italia za 6,1 cm, i za isto toliko na istočnom polu od Trabzona. Tada od simetrale do meridijana Monfalconea mjerimo dužinu od 17,78 cm, a mjestom sjecišta nešto sjevernije od paralele Parisa prolazi još i pravac koji povezuje najzapadniju točku Istočnog bazena Sredozemnog mora (Zaljev Gabes), poziciju Hanibalove „Bitke kod Trasimena“, sjecište *Hanibalove* i *ljubačke* kružnice te vrh delte Poa. Spram produženog pravca Trabzon – Buda sad ortogonalna, koja klinasto zatvara zapadnu stranu trapeza „stola“ pada u *gabesku* poziciju na južnoj stranici *pariskog* pravokutnika prolazeći pravilno između polazišta *plejadske* simetrale i zvijezde Alcyona. Kardinalno je sada vidjeti da se taj *gabeski* krak siječe s donjom, kraćom stranicom trapeza točno na geografskoj širini najzapadnije točke europskog kontinenta, rta Roca te na geografskoj dužini rta Bon i rta Kaboudia, dakle, dviju među najkardinalnijima na sredozemnom prostoru. Znanost počesto ne može odgovoriti kako, ali može zašto!

S istočne strane, dužina pravca od simetrale 17,78 cm formira „klin“ na meridijanu 45°20' E i geografskoj širini 39°8' N. Iz te točke, locirane u sjeverozapadnom Iranu pod nazivom Marakan, Munjughlu Sanctuary zone (Protected area), polukosi pravac zatvara bočnu konfiguraciju „stola“ u poziciji Kharga oaze na meridijanu Saisa i Odesse. Međutim, on formira novo sjecište otprilike na paraleli Velike piramide i meridijana Sarimazija i Al Mine. Na konačnu poziciju sjecišta utječe donja kraća stranica trapeza od vrha delte Nila do paralele Sarimazija i rta Sao Vicente. Tako je krug u potpunoma zatvoren. Na paraleli 39°8' N pak dobili smo sasvim preciznu poziciju Pergama, zatim liniju Crotone u Kalabriji, rt Carbonara na Sardiniji, najjužniji vrh Sardinije 1116 m, najsjevernija točka Ibize te konačno sjevernije od rta Roca mjesta gdje obalnom crtom prolazi *iberijska* kružnica. Sad je najljepše vidjeti da iz pozicije *Azirisa* na libijskoj obali jednaku dužinu od 17,05 cm mjerimo do uglova ovime proširenog trapeza te do zvijezde Sterope.

Potom imamo sljedeću fantastičnu reakciju: ortogonalna na tetivu Trabzon – Buda, od zvijezde Caleano preko Samsuna do vrha delte Nila, paralelu Pergama, upravo izvedenu iz konstrukta trapeza, siječe točno na meridijanu luke Sinop, kolonije Mileta iz 8. st. pr. Kr. koja se smjestila na rtu Ince, najsjevernijoj točki južne obale Crnog mora. Na jugu to je meridijan Jeruzalema. Međutim, VRHUNAC PROJEKCIJE: od ove paralele jednaka udaljenost do rta Ince, najsjevernije točke Male Azije (34°57' E), kao i do najjužnije točke Male Azije, rta Ulu Burun

(29°41' E), dakle 4 cm sjeverno i južno, dijeli Malu Aziju na dvije simetrične polovice. Malo je kazati ingeniozno!

Na kraju donosim još dva eklatantna primjera funkcioniranja sustava. Prvi primjer odnosi se na pravac paralelan s tetivom Trabzon – Buda, a polazi iz pozicije zvijezde Caleano. Na toj razini opsega kružnice dužina pravca iznosi 23,4 cm. Na polovici dužine od 11,7 cm simetrala usmjerena u poziciju *Bolbe* presijeca tetivu Trabzon – Buda filigranski precizno na meridijanu zvijezde Sterope. Dakle, sva tri pravca nađu se u sjecištu.

Tko su Feničani, zašto baš u njihovoj matrici tako golemi sklad kolonijalni? Povukao sam pravac od zvijezde Sterope do kraljevskoga Sidona. Prolazi rtom Baba na južnoj obali Crnog mora. Tetivu Trabzon – Buda presijeca nešto istočnije od sjecišta simetrane (*Tetida 2*). Kada sad kroz tu točku provučemo novi pravac paralelan sa simetralom, on minuciozno vodi u oronimsku oznaku najviše planine Krete – svete planine Ida (2498 m). Ako znademo da sama simetrala nadilazi svetu planinu Ida u Troadi onda je potpuno jasan korijen grčke nadmoći antičkog doba. Valjda zemlje s obiljem otoka imaju prirodnu nadmoć nad svojim protivnicima, golim obalama, željnim brodima i čovjekima. Možda je to djelo ruku kakva Liburna.

Amblem Trabzona – dva koncentrična kruga polumjerom odgovaraju plejadskoj kružnici i Kobuletiju.

Tajna grba

Aktualni grb grada Trabzona sastoji se od dva koncentrična kruga, čeonog profila broda na valovima. Njegova analiza proizvela je frapantne datosti. Kao prvo, a što je jako čudno, središte kruga ne nalazi se na osi posred presjeka kobilice broda nego je izmješteno na njenu liniju usade lijevog krila trupa broda kojeg predstavljaju tri dijela figurirane drvene oplata. Kod presjeka stola ta se neravnoteža ili otklon nalaze u središtu izmještenom, ne kako bi bilo očekivano na prečki, što je gornja ploča stola, nego pod njom na razdjelniku gornje ploče i police stola. Drugo, vanjski obrub novčića je zadebljan toliko da on odaje prisustvo dvaju usporednih krugova, što uistinu nalazimo kod grba. Upravo je ta bikoncentričnost dovela do neočekivanih rezultata. Na poprilično uvećanom uzorku mjerili smo koeficijentni odnos raspona i međusobne udaljenosti krugova. Dva kruga nalaze se u odnosu **1,33** ili, od središta do vanjskog kruga dužina iznosi 9,88 te od središta do unutarnjeg kruga 7,38. Taj sam odnos potom usporedio s odnosom središta u *Bolbe*-u i polumjera *plejadske* kružnice. Mogućnost da povjerujem u nemoguće postala je onog

časa kad sam od *Bolbe*-a do kružnice izmjerio 14,8 cm a onda tu dužinu pomnožio s 1,33. Rezultat je 18,7264. To je udaljenost od *Bolbe*-a, s jedne strane, do Kobuletiya – najistočnije točke Crnog mora, s druge, do same oznake vrha Mont Blanc!!!

Naravno, pravac *Bolbe* – Kobuleti prolazi Istanbulom, a u smjeru zapada lukom Vlora, rtom Licosa, središtem luke Palma de Mallorce te završava sjevernije od rta Roca, najzapadnije točke europskog kontinenta. Sad se lijepo vidi kako loksodromsko preskakanje kopna stoji u funkciji skraćivanja putovanja, tj. kopnenog puta i najbliže sigurne luke. Upravo na tom je načelu nastala mreža sredozemnih kopneno-morskih putova. Pravac *Bolbe* – vrh Mont Blanc, pak, vodi u poziciju zvijezde Elektre preko pozicije *epirske* kućice legendarnog loretskog prijenosa, te Ida planine, čije ime sadrži značenje „drevne jedan“.⁷ Preostale kardinalne točke na kružnici polumjera 18,724 cm su najistočnija točka, možemo kazati ujedno i nasjevernija, Azovskog mora na ušću Dona kod grada Rostov, antičkog *Tanaisa*. Tu više ni vrh igle ne može stati. Iz te točke kroz *Bolbe* pravac vodi izravno u mjesto *zlatnog reza* na donjoj stranici *pariškog* pravokutnika i to od središta *iberijske* kružnice do Kharga oaze odnosno Jeruzalema. Potpuno je jasno kako Grci suvereno vladaju antičkom astrogeografijom. Stoga nastavljam.

Sljedeći polumjer vodi u središte Berna, a produženi pravac kroz *Bolbe* u poziciju Pergama i drevnu luku Latakiju. Preko *Bolbea* i rta Igneada, kojim prolazi i *trabzonska* simetrala, povezani su alžirski pustinjaški *Lambaesis* i crnomorska luka Novorossijsk, nekoć grčka kolonija *Bata* specijalizirana za trgovinu žitom. Zanimljivo je da se od *Bolbea* dužina od 18,7264 na sjevernoj afričkoj crti obale mjeri u području grada Jijela, feničke kolonije iz 10. st. pr. Kr. a zapravo luke unutarnjih feničkih gradova Mila i Constantine. Gotovo drski red vlada unutar projekcije.

Nad stolom kao trpezom prikazana je gomila plodova okrugla oblika. Na samoj liniji unutarnjeg kruga novčića, što simbolizira unutarnji krug grba, nalazi se figura koja se u svemu izdvaja iz cjeline bobičastih plodova. Po svom izgledu radi se o ljudskom licu. Spram *trabzonske* simetrale, a iz točke sjecišta s istoimenom tetivom (*Tetida 2*), pravac koji omeđuje desnu stranu lica stoji pod kutom od 12,5°. U realnom prostoru to je već spomenuti pravac koji od zvijezde Taygeta kroz isto sjecište *Tetide 2* vodi do planine Tayget. Na Peloponezu uzdiže se nad antologijskom Spartom. Taj nam pravac otkriva kod-ključ projekcije. Slobodno možemo kazati kako kao semantem lice s novčića pripada zvijezdi Taygeti. I ovaj pravac spram *trabzonske* simetrale stoji pod kutom od 12,5°. Ništa ovdje nije slučajno. Na primjer potpuno su poravnati na jednom pravcu vrh delte Nila, Elektra i Kobuleti. Na drugom vrh Uludaga, točka M i Venecija.

Prema Budi „kotač“ je ranoindijski solarni simbol suvereniteta, zaštite i stvaranja. Prvi puta se javlja na glinenim pečatima oko 2500. pr. Kr. u dolini Inda civilizacije. Budin simbol, dharna čakra, prikazuje se kao osmodjelna kružnica u formi brodskog kormila. Htjeli-nehtjeli, morat ćemo priznati kako je prastari svijet bio uređen svetogeometrijski, astrogeografski impulsi simbolima i atribucijama štitili su svoju slobodu. Budimo samo logični: tko bi to razapeo ovako sustavne mreže a da ne zna što i tko stoji na suprotnoj strani? Plejadaska kružnica sasvim lijepo

⁷ Najviši vrh Kaz Dagi 39°42' N 26°50' E.

zaogrnuje prostor za kojeg možemo kazati da je srce kojeg je Bog darovao svijetu, da čovjekom bude. Što smo to napravili svom Bogu!?

Tajna meridijana 19°02' E

(Po Kalendaru 2014. kojeg sam dobio 5. studenoga za posjeta Petrovom selu u Mađarskoj, danas, 17. studenoga, kad ovo pišem, je sv. Elizabeta Ugarska i Igor. Elizabeta Ugarska je katolička svetica i redovnica, princeza iz dinastije Arpadovića, kći hrvatsko-ugarskog kralja Andrije II. rođena 7. 7. 1207. u Bratislavi. Umrle je 17. studenoga u Marburgu. Suprug Ludovik I. umro je u Otrantu, na putu u Šesti križarski rat (1227.). Andriju II. (1205.-1235.), poznatog po sukobu s bratom Emerikom oko naslijeđa Dalmacije i Hrvatske, naslijedio je Bela IV. koji počinje graditi Budim.)

Sada se vraćam ponovno na studiju „Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmaroviću“, u kojoj sam donio geometriju središta prapovijesnih kultura. Tu sam ubicirao meridijan koji radikalno utječe na aktualnu studiju a već je kao bitan izdvojen u knjizi *Zašto bi mogla... Atlantida?* (149). On naime korespondira vrhu Durmitora i najjužnijoj točki Sredozemnog mora. Nakon istraživanja proširenog na Panoniju ustanovio sam kako se i Buda nalazi na meridijanu Vučedola (19°02' E), a Vučedol na paraleli Prelučke uvale i Kerča, grčke kolonije, čuvara Kerčkog prolaza iz Crnog u Azovsko more. Od Vučedola do libijske obale zlatni rez je na mjestu prolaska paralele Troje. Dakle, po svemu kardinalno planirana geosituacija, do u najsitniji detalj.

Međutim, ona otvara još jednu sustavnu komponentu koja ovaj meridijan očito stavlja u poziciju *kontrolora* prostora. Meridijan Bude prolazi oko 9' zapadnije od meridijana matematičke točke P jugoistočno od Nikšića u Crnoj Gori (19°11' E, vidi u: *Ahilej u virovima Vrtoloma*, 104), središta trokuta između triju najvećih vrhova – Lovćen, Komovi i Durmitor. Ali, čisto na meridijanu Bude ili *Obude* (19°02' E), uz najviši vrh Durmitora, Bobotov kuk (2523 m), nalazimo i mjesto Rijeka Crnojevića, na Crnojevića Rijeci, koja izvire pod brdom Obod iz *Obodske pećine*. Istoimeno utvrđeno mjesto je važno trgovačko i lučko središte na obali Skadarskog jezera, a podigao ga je Ivan Crnojević kao prijestolnicu zetske Crnojevića države (1457.-1482.).⁸ Taj se vladar izravno povezuje i s Loretskom legendom što je spram utjecaja klastera Plejada na topografsku sliku legendarnog prijenosa od izuzetnog značenja. Naime, bježeći pred Osmanlijama u Italiju, boravi u Loretu gdje se zavjetuje Crnoj Bogorodici te joj u čast podiže samostan sa crkvom Prečiste Vladičice Bogorodice Loretske u Cetinju nakon povratka u domovinu 1484. (vidi: I. Šipić, *Karta Leopardi : vrhunac loretske historiografije*; I. Prijatelj Pavičić, *Kroz Marijin ružičnjak*). Pod Lovćenom, Cetinje nakon Oboda tada postaje nova prijestolnica. Zašto to držimo ključnim? *Obuda* i *Obod* očito imaju isti etimološki smisao, a nalaze se na istom meridijanu 19°02' E. Zanimljivo i vrlo znakovito je, da i Red, poznat danas u svijetu kao Order of Bards Ovates and Druids, nosi kraticu OBOD. Međutim, toponim **Dobogoko** na svetoj planini Pilis, koju upravo krasi brojne pećine, povezuje drevne šamane, lao i kambođanske vođe budističke lame i

⁸ Okružen je toponimima kao Dubovo, Donja **Dubava**, **Arbanasi**, Grab, **Rvasi** i drugi.

redovnike sa **Ferencyjevom stijenom** (Ferency-szykla), a Mađari ju drže energetska „srčanom čakrom Zemlje“. Nalazi se u Ram-skome kanjonu (Ram-hegy), tj. mjestu koje otežava prolaz i vrlo blizu izvoru Majke Božje (F. Pajrić). Toponim također nosi u sebi „obod“ (dobo ← obod). Stoga konačna *računica glasi*: ako *Obuda* i *Obod* imaju jednaku geografsku dužinu, što znači onda činjenica da nova zetska prijestolnica seli u Cetinje, mjesto na meridijanu starog svetišta Dobogó-kő (18°55' E / 18°54' E). Pritom, i *Obod* i *Cetinje* nalaze se na približno istoj geografskoj širini (42°24' N).

Usto evo još jednog radikalnog podatka: Cetinje baštini crkvu nazvanu Vlah ili Vlaška crkva. Podignuta je oko 1450. na mjestu bogumilske nekropole s oko 150 stećaka. Crkva je po jednoj legendi dobila ime po pastiru (stočaru) koji je čuvao ovce (stoku) Ivana Crnojevića. No postoje i dodatne teorije o podrijetlu naziva crkve spram pojma Vlaha. Neki ga vide egzonomom, drugi pak demonimom, držeći da su crkvu sagradili doseljenici iz Stare Vlaške. Mi ovdje, međutim, vidimo VLAŠIĆE i njihov utjecaj na topografski izgled sredozemne prostorne *maxime!* Otkud toliki sklad ako nitko nije poznao tajnu Vlašića, *alias* Plejada?! Jer fascinantno zvuči podatak da je geografska širina Oboda ujedno i približna širina zvijezde Caleano, kroz koju prolazi i ortogonalna *trabzonsko-budskog* trapeza od vrha delte Nila do Samsuna, te, u Burgaskom zaljevu, najzapadnije točke Crnog mora. Na jednakoj geografskoj širini, numerički indikativno-zrcalnoj, 42°24' N, na ušću rijeke Inguri ili Enguri, na krajnjem istoku Crnog mora, nalazi se Anaklia, rana naseobina iz srednjeg brončanog doba, klasična kolhidska *Heraclea*. Ali još nedostaje nešto iz Loretske legende? Naravno, tu je – na toj se liniji geografske širine nalazi prva *postaja-kućica* zapadne trajektorije prikazana na *karti Leopardi* od Zadra do Gibraltara. U realnom prostoru to je područje poluotoka i rta Monte Argentario na zapadnoj talijanskoj obali odnosno, precizno, Porto Ercole, istoimena antička „Herkulesova luka“. Zar nije to pjev slavujala!? Svega 4' sjevernije od paralele dviju Herakleja, zatim najzapadnije točke Crnog mora te Oboda i Vlaške crkve, nalazi se Corno Grande, najviši vrh masiva Gran Sasso d'Italia (2912 m). Paralela na 42°24' N prolazi sjecištem meridijana točke P (najjužnija točka Sredozemnog mora) i pravca Monfalcone – Jeruzalem. Niz detalja snažno podupire tezu o geodetskoj uređenosti sredozemnog prostora mnogo ranije od antičke prakse.

Crkva sv. Tekle pak saborni je hram u Danilovgradu,⁹ a Tekla je ranokršćanska misionarka i propovjednica, legendarna pratiteljica i suputnica apostola Pavla. Rođena je u Ikoniji, današnjoj turskoj Konyji. Pravac koji povezuje zvijezdu Sterope, *Tetidu 2*, tj. sjecište *trabzonske* tetive (pravac Buda – Trabzon) i simetrale, te konačno Jeruzalem, prolazi minuciozno precizno samim središtem tog povijesnog grada (neolitička naseobina Çatalhöyük upisana je u UNESCO-vu svjetsku baštinu). Buda je dakle u oba smjera vezana za danilovgradska zbivanja i pozicioniranja.

⁹ Danilovgrad (19°06' E) je na polovici udaljenosti između meridijana Bude i meridijana točke P usuprot velike Sabrathe. Položaj je afirmativan jer se nalazi u srcu pitome Bjelopavličke ravnice, strateški bitne zbog mogućnosti prolaza na sjeverozapad. Put je to kojim su i osmanlijske vojske prodirale do Hercegovine. Utemeljen je s ciljem da postane prijestolnicom kneževine Crne Gore. Naselje je na desnoj obali Zete postavio knez Petar Petrović-Njegoš 1870. godine. Spram ambijentalnog ili vojno-strateškog, očit je dakle geometrijski izbor pozicija redovito značajnih lokacija, poglavito prijestolnica i grobnica vladara, u pokušaju da preuzmu primat drevnih svetih mjesta.

U složenim uvjetima prostorne difuzije raspoznavamo sasvim jasne tragove povijesne dijakronije urbano-religijske infrastrukture. Naprosto i golim okom vidimo kako kardinalnost geografskog objekta izrasta u planimetrijski sustavna matematička rješenja jedne na drugu prethodne kulture i civilizacije. Ni svjesno niti s nakanom nisam odabirao središta metalnih kultura, sama su se nametnula kao arheološki primati, najučestaliji u stručnoj uporabi, edukativno kolokvijalni. Zašto je to tako, zašto su baš oni „otkopani“, a komunikativno svjedoče kronološku suvislost pravilnosti i sustavnosti projekcije, to neka ostane za disertacije koje tek dolaze. Valja u jednu cjelinu povezati sve studije, započeti razmišljati u jedinstvu duha i vremena.

Jednu jedinu crkvu sv. Elizabete Ugarske u Hrvatskoj nalazimo u mjestu Jalžabet (kajkavski izričaj za Elizabet), točno na pola puta između Varaždina i Ludbrega (46°16' N 16°29' E). Ponovno je to situacija na trasi *Jantarske ceste*, i ponovno blisko administrativnim središtima gradišćanskih Hrvata, Eisenstadtu (16°31' E) i Šopronu (16°36' E), te Kisegu, jedinom slobodnom kraljevskom gradu (13. st.), gdje je Senjanin kapetan Nikola Jurišić sa svojom malom posadom obranio grad i zaustavio u pohodu na Beč Sulejmana Veličanstvenog (1532.). Kao da je i sama *Jantarska cesta* krojila granice Otomanskog carstva. Toponim na najvišem vrhu Kisečkog gorja se zove „Pisani kamen“, Írott-kő, Geschriebenstein (16°26' E), za kojeg F. Pajrić drži da je zapravo „Pisani stol“. Što je to zapisano na „kamenom stolu“?

Tumačenja koja stižu sa *rovašom* logična su i dubokog metafizičkog značenja, kaže Pajrić. Pa ako u tom slogu slovo „c“ ima značenje „cilja“ (*cél*) ili „strijele“, nije li onda Mariazell, najbitnije hodočasničko svetište Austrije posvećeno Djevici Mariji, pravi **cilj**, u pet slova *Utice* (u-t-i-c-a) i **put** (*út*), i **osovina** (*tengely*), i **Bog** (*isten*), i **majka** (sa „á“, **posvećena**, **blažena**). Fenomenalno! Jer Mariazell se nalazi na meridijanu Ljube – **15°18' E** – a upravo iz Ljube ortogonalna ide izravno u najstariji fenički grad na obali sjeverne Afrike – *Uticu*. Je li to zaistinu konačna potvrda sustava! Čini se kako jest, osporiti se ne može. Zemljovide i realni prostor krojio je Bog! Smisao znanosti je razumjeti, umjetnosti pak prihvatiti!

U studiji „Sabratha – kotač prostor vrijeme“ tri paralele čine sustavno rješenje sferne podjele: paralela Rakove obratnice, paralela Gibraltarskih vrata i Al Mine, te paralela rta Aiguille. Potonja paralela na 46°46' N udaljena je od geografske širine svetišta Mariazell (47°46' N) točno 1° S, a istodobno je i geografska širina Višegrada (mađ. Vysegrad) i Ostrogona¹⁰ (mađ. Esztergom) (47°47' N), te svega 2' južnijeg kulturnog Pilisa. Sad je interesantno da se baš na toj geografskoj širini nalazi mjesto Wilendorf (47°47' N) u okrugu Neunkirchen, koje nije lokalitet Wilendorf, u općini Aggsbach, gdje je pronađena čuvena Venera stara od 29.000 do 25.000 godina. No taj je

¹⁰ Ostrogon je bio kapital Mađarskog kraljevstva i Hrvatsko-ugarskog kraljevstva između 10. i 13. st. Bio je kraljevski grad sve dok Bela IV. nije izmjestio svoj dvor u Višegrad te potom u Budim. Brdo Varhegy naseljeno je od ledenog doba (oko 20.000 godina pr. Kr.), što potvrđuju arheološka iskopavanja pod zamkom. Prvi poznati stanovnici, međutim, bili su Kelti, nastanjeni tu od oko 350. pr. Kr. Keltsko naselje također leži ispod zamka i trajalo je sve do rimskih slamanja. Za vladavine Rima bio je važno prometno čvorište i vojno uporište znano kao *Solva*. I danas je sjedište *primasa* katoličke Crkve u Mađarskoj zbog čega ga i nazivaju mađarskim Rimom ili Sionom.

Willendorf smješten svega 5' istočnije (15°23' E) od meridijana Ljube i svetišta Mariazell. Sudbina je to novčića na cesti!

ZAKLJUČAK

Kontrola postupka pokazuje: dimenzije projiciranog trapeza odgovaraju konfiguraciji stola s trabzonskog novčića, grčke drahme iz 4. st. pr. Kr. Dužina gornje, duže stranice na karti K012e iznosi 35,5 cm, dok je dužina kraće, donje stranice 27,9 cm. To daje koeficijentni odnos od 1,27. Približan koeficijent na gruboj konfiguraciji stola u njegovim temeljnim crtama daju dužine gornje i donje stranice $16 : 12,8 \text{ cm} = 1,25$.

Što se pak tiče visine, ponavlja se rezultat, ali sad radimo obrnutim postupkom: dužina gornje, duže stranice 16 cm spram visine 6,7 cm, računajući od polovice debljine radne ploče, ima koeficijentni odnos 2,388. Na karti K012e to je dužina baze trapeza (u formi *strijelca* tetiva) 35,5 cm od meridijana Monfalcone do Maracana, koja podijeljena s koeficijentom 2,388 daje zaistinu odgovarajuću visinu trapeza 14,86 cm. Međutim, ekskluzivna je vijest da se tada upravo ta veličina (14,86 cm) stvarno mjeri od donje, kraće stranice trapeza do približno polovice pojasa između glavne tetive (Maracan – Trabzon – Buda – meridijan Monfalcone) i na nju paralelnog pravca u razini zvijezde Caleano. Slikovito je to debljina gornje „ploče stola“, a ona je doista tako i mjerena, sad se to potvrđuje i na razini projekcije.

Spram ukupne visine stola, „polica“ stoji u koeficijentnom odnosu 1,79 (4,3 : 2,4 cm) što visinu ortogonale trapeza 14,86 cm dijeli na 9,55 i 5,31 cm. Tada je razina „police“ u realnom prostoru u vodoravni s križanjem *plejadске* simetrale i istočnog kraka *strijelca* od *Azirisa* do Trabzona. Iz te pozicije pravac, koji simbolizira „policu“, vodi u *visočko* sjecište uz sami vrh Vlašića te ulazi u središte Troyesa. Na tom paralelizmu nalazimo i pravac koji od zvijezde Elektre prolazi kroz centar Troje, ali i pravac koji poravnava središte *plejadске* kružnice *Bolbe* i, što je osobno mi bitno, poziciju *epirske kućice* s *Karte Leopardi* iz 16. st. (vidi: *Karta Leopardi : Vrhunac loretske historiografije*). Zaistinu nevjerovatno i fascinantno! Ovo je igra unutar kruga, Sedam sestara Plejada i prostor-vrijeme. Sustav ima sve osobine notnog zapisa, kad odsvirate taj ton točno znate što, koje efekte proizvodi. I tako skladate dalje, dok simfonija ne prijeđe u sinesteziiju.

Ako bismo zamišljali donju liniju debljine gornje ploče stola, onda bi to bio pravac koji povezuje fenički Samsun, Bukurešt i sjecište paralele Troyesa te meridijana Monfalcone. Taj je pravac paralelan s pravcem Marakan – Trabzon – Obuda – Sušice (područje kojim dominiraju toponimski vrlo znakoviti vrhovi: Holy vrch, Stolova hora, Vysoky stolec, Črna hora i Adamova hora. U 14. st. Karlo IV. tu je sagradio dvorac Kašperk kako bi zaštitio granicu te čuvao trgovačke rute i lokalne rudnike zlata.) Na njegovoj polovici točno prolazi tetiva poluluka Kobuleti – Monfalcone. Ukoliko baš u to mjesto sada postavimo šestar, on će u polumjeru do Trabzona ili Obude opisati sljedeće kardinalne pozicije: oronimsku oznaku Vlašića, mediteransko središte trgovine jantarom – Pilos, najjužniju točku Peloponeza – rt Matapan, luku Knososa – Iraklion, najistočniju točku Isjkenderunskog zaljeva, crnomorsku luku Pitsunda (grčki *Pytius*, 5. st. pr.

Kr.), kavkaski vrh Čuguš (3240 m), ušće Dona i grad Azov na krajnjem sjevero-istoku Azovskog mora, te, konačno (što će se kasnije pokazati), poziciju zvijezde Taygeta *istanbulske* kružnice. (No, kasnije će se pokazati fascinantnim kod razvoja mreže učinaka plejadске matrice, baš iz tog središta kružnice, kojim prolazi i ortogonala *Aziris* – Odessa, spram ortogonale, pravac pod kutom od 11.2° vodi u poziciju Taygete, što je na primordijalnoj *plejadskoj* kružnici kut zvijezde Sterope.)

Dakle, završno, u užem okviru trapez se zatvara unutar pozicija Trabzona, Bude, vrha delte Nila i sjecišta paralele Sarimazija i rta Sao Vicente, te meridijana Kaštelanskog zaljeva. U proširenim okviru četiri ugla su: sjecište paralele Pergama i meridijana Marakana, zatim sjecište tetive Trabzon – Buda i meridijana Monfalconeja, potom sjecište paralele Velike piramide i meridijana Sarimazija i Al Mine, konačno, sjecište paralele Lisabona ili ušća Teja ili približno rta Roca, rta Nao, najjužnijeg sardinijskog rta Spartivento na oko 38°45' N (paralela prolazi i sjecištem ortogonale *Aziris* – Odessa te meridijana Troje, a kasnije ćemo naći u razvoju mreže, i pozicijom zvijezde Sterope *arapske* kružnice) i meridijana rta Bon i rta Kaboudia, dviju najisturenijih točaka istočne okomite tuniske obale – polazišta plejadске simetrane. A „Kaboudia znači Budak tj. Budimi a to su sveta mjesta a taj toponim postoji i u Hrvatskoj i u Mađarskoj“ – piše Franjo Pajrić. Na jednom pravcu stoje rt Kaboudia, Ljuba i Lecznyca, s Ljubom točno na polovici puta.

Dijagonale trapeza križaju se na mjestu gdje *trabzonsku* simetralu presijeca meridijan južnih vrata Dardanela i morskog prolaza Chios. U realnom prostoru pozicija je zamalo sjevernije od Sizifovog otoka Chios, koji po grčkom mitu priženjuje Merope. I sad jednostavno, ustanimo pred nemoći! Simetrala upravo i započinje u toj zvijezdi Plejada i vodi sve do Odesse. SVE JE DAKLE KRISTALNO JASNO: GRČKA MITOLOGIJA VIŠE NEMA KUDA. Možda je baš zato trapez atribuiran kao nedovršenost, nesavršenost, nepravilnost. Ali ni srednjovjekovne legende nemaju kamo. Spram projekcije sjecište je na uskom međuprostoru između pravaca Beirut – Zadar i Nazaret – Trsat. Ponovno je to u izravnoj vezi s trajektorijom legendarnog prijenosa nazaretske kuće na *Karti Leopardi*. Od tog sjecišta do sjevernih uglova trapeza (Trabzon i Budim) jednaki polumjer, 14,4 cm, mjerimo i u poziciji Loreta u Italiji. Držim kako je to KONAČNO GEOMETRIJSKO RJEŠENJE LORETSKE LEGENDE kojeg sam donio u svojoj doktorskoj disertaciji *Srednjovjekovni mediteransko-jadranski plovidbeni putovi i topografija jadranskih svetišta*. Prijenos „brodom“ obavljen je dakle preko Zadra ili *via Zara* – „brava“.

Od sjecišta pak do južnih uglova, u vrhu delte Nila te na sjecištu paralele rt Sao Vicente – Al Mina i meridijana Kaštelanskog zaljeva, jednaki polumjer, 10,3 cm, mjerimo još: u El Alameinu (meridijan Istanbula i središte *istanbulske* kružnice), zatim središtu Bengazija (jasno – grčka kolonija iz 525. pr. Kr. *Euesperides*, kasnije *Berenice*), pa sjecištu *Kadmova* i pravca Sterope – Alcyone, pa na mjestu gdje obalu Crnog mora sjevernije od delte Dunava presijeca *plejadska* tetiva, potom u samom vrhu (*igle*) rta Ince te, konačno, u Sarimaziju, jednom od polazišta trojanske eponimske projekcije. Također je jednaka udaljenost (8,35 cm) od sjecišta do libijske obale (*Aziris*) i do tetive Trabzon – Buda.

Od sjecišta do vanjskih uglova, prvog Marakan i drugog na meridijanu Monfalconea, polumjer 14,5 cm mjerimo još u najsjevernijoj točki Ligurskog mora kod Genove, a zatim u samoj iglici alžirskog rta Fer. Međutim, da to slučajno ne propustim, ovako proširena baza trapeza s južnim uglovima u sjecištu paralele El Gize i meridijana Iskenderunskog zaljeva, te drugim, zapadnim na paraleli Marakan – Pergamum – rt Roca te meridijana rtova Bon, Kaboudia i Monte Argentario, ima i svoje dijagonale. Njihovo je sjecište tek 16' sjevernije od prethodnog sjecišta dijagonala temeljnog trapeza, ali također na meridijanu južnih vrata Dardanela. Zanimljivo je da SE-NW dijagonala nešto jugoistočnije od sjecišta prolazi i križanjem *trabzonske* simetrale i meridijana Troje, a potom, u nastavku, gradom Efezom, za kršćanstvo danas bitnim marijanskim svetištem, te izraelsko-egipatskom granicom kod Gaze. Sjeverno od tromeđe Mađarske, Slovenije i Austrije dijagonala prolazi područjem na kojem se danas nalaze Kermend i Jak, dva značajna toponima na Jantarskoj cesti. Jak baštini najcjelovitiju romaničku crkvu u Mađarskoj, koja je nekoć pripadala benediktinskom samostanu. Trapez tako iznutra drži eksternu konstrukciju sustava pa globalno nije moguć bez poznavanja panonskog i hrvatskog prostora.

Na ovako radikalnu, geometrijski ispoljenu situaciju još nisam naišao, premda čitavi sustav od prvog dana pokazuje znakove savršene uređenosti. To je školski primjer uporabe supozicije zvijezda u rješavanju komunikacijski međukulturalnih veza drevnih naroda. Najljepše od svega je što se ovdje očitala i mistika i realnost simbola. Neupitno je do samoga kraja fenička matrica ostala iskrena, grčka, međutim, lažna i opasna, utoliko što realni svijet još uvijek živi doba kolonijalizma.

Post festum

U posljednji trenutak nametnula se vijest o pronalasku kostura tijekom otkapanja grobnice kod Amphipolisa u Grčkoj (40°49' N 23°50' E), za koju arheolozi predmnijevaju kako je riječ o grobnici obitelji Aleksandra Velikog. O tomu sam već izvijestio u studiji *Sabratha (kotač prostor vrijeme)*. Međutim, pronađeni ostatci kostura, po navodima arheologa, moguće je da pripadaju i njemu samomu. Već u navedenoj studiji grobnicu sam lokalizirao na **simetrali Plejada** zamalo sjeveroistočnije od središta kružnice Plejada *Bolbe*. Međutim, sad konstatiram i dopunjujem: grobnica se nalazi na sjecištu simetrale, zatim pravca **Iskenderun (Aleksandrija) – Troja** i potom, što je radikalno, **paralele Pelle** (40°48' N), njegovog rodnog mjesta i prijestolnice njega i njegova oca Filipa II. Utemeljena po kralju Arhelaju I. 399. pr. Kr. Pella je zamijenila stariji grad-palaču *Aigai* (vidi K02e u: *Ahilej u virovima Vrtoloma*). I sam naziv grada Amfipolisa djeluje poput akrostiha: a (aleksandar), m (makedonski), phi ili f (philip ili filip - II. njegov otac). Naravno, što tu sad nedostaje? Meridijan, pa *zlatni rez*, zar ne? Zbog pozicije Iskenderuna iz prve sam pošao na ELEKTRU. Od Amfipolisa do te zvijezde udaljenost iznosi 12,6 cm. Pomnožena s 1,618 daje 20,3868 cm. To je sad udaljenost od Elektre do jugozapadnog UGLA TRAPEZA na paraleli Sarimazi – Kartaga – rt Sao Vicente i na meridijanu Kaštelanskog zaljeva (Trogir –

Salona) i hr. Ključa. Iz tog ugla krak što vodi u BUDU zatvara trapez i povezuje ju u sustav. Dakle, između meridijana ugla trapeza i meridijana Elektre ZLATNI REZ je u Amfipolisu, možemo slobodno kazati na brdu vebne grobnice, poznate kao Kasta Tomb (40°50' N 23°52' E). Ma, i ne bio, ipak je to Aleksandar Veliki! I, dakako, najmeritorniji uput na Jantarsku cestu! A možda je zbog toga car Dioklecijan izabrao baš *Nicomediju* za prijestolnicu (40°46' N). Split i Izmit nalaze se na istom pravcu s Istanbulom. Nekoć je tomu, u 16. stoljeću u Splitu, svjedočila Rodrigova Skela.

Po F. Pajriću se Budim (današnji) počinje graditi oko 1250. i kao trgovačko bankarsko središte na pritisak izvana, da bi se osnovalo mjesto gdje se koncentrira financijska moć. I kralj je popustio pritisku.

26. studenoga 2014.

*Notice

4. siječnja 2015. pojavila se vijest o pronalasku 5000 godina starog grada na području aktualnog Nevsehira u središnjoj turskoj Anatoliji (numerički su strašno zanimljive njegove koordinate: 38°37'35" N i 34°42'50" E \approx 38°38' N i 34°43' E). Analizom njegove lokacije dolazimo do potvrde: pozicija se ne javlja samo spram kardinalnosti geografskih objekata, primjerice, to je i geografska dužina najsjevernije točke Mersinskog zaljeva tj. ušća rijeke Delice, nego i spram posredništva između objekta i implementacije zvijezda kao izraza čiste geometričnosti koja joj je prethodila. Nekolicina, naime, ključnih točaka geometrijski postavljenog okvira Plejada i pratećih projekata (trojanska eponimija, trabzonsko-budimski trapez, loretska legenda), drži tu poziciju čvrsto u sigurnim rukama.

Nevsehir se nalazi na meridijanu koji prolazi kroz nekoliko ključnih sjecišta: kao prvo, južno to je sjecište *plejadске* kružnice, zatim *beirutsko-zadarske* trajektorije i kraka *istanbulske* kružnice od El Alameina do oko 12.000 starog svetišta Gobekli Tepe (već smo upozorili na istovrsnu zasutost tog svetišta i tunela Ravne u Visokom). Središnje križite kroz koje meridijan prolazi čine dva dva pravca, temelj sustava *trojanske* eponimske matrice, *Kadmova osovina* i dijagonala od Sarimazija do točke M'. Sjeverno, križište tvore, prvi pravac paralelan s *Kadmovom osi* a polazi iz najistočnije točke Crnog mora, Kobuletija, i drugi, koji povezuje *vršiste plejadskog strijelca* u Zaljevu Arabat i točku na crti libijske obale u Zaljevu **Bomba** kojom prolazi meridijan **Bolbea**, središta *plejadске* kružnice. (Nije li čudno da dva kardinalna toponima razlikuju abecedno samo dva susjedna sloba *l* i *m*?). Dakle, meridijani su izvrsnost uvjetovana interaktivnošću loksodroma proizašlih iz implementacije svih dijelova kompozicije *plejadskog* sustava.

Geografska širina pak ima primarno odjeke *trabzonsko-budimskog* projekta. Nevsehir se nalazi na paraleli koja istočno prolazi kroz **multisjecište** pravaca: tetive *plejadskog strijelca*, zatim,

pravca, paralelnog s pravcem Trabzon – Buda, a povezuje izravno ponovno Gobekli Tepe i *visočko* križište, potom pravca (ujedno i istočnog kraka *trabzonsko-budimskog strijelca*) koji povezuje Trabzon s *Azirisom* na libijskoj obali, polazištem *trabzonsko-budimske* simetrale, te, konačno, ortogonale *trapeza* koja povezuje njegov jugoistočni ugao u vrhu delte Nila, grad Samsun i zvijezdu Caleano. Zapadno, paralela na *trabzonsko-budimskoj* simetrali prolazi kroz mjesto od kojeg približno jednaku udaljenost mjerimo do libijske obale i do istoimene tetive, ali zapravo točku gdje se križaju dijagonale trapeza i gdje *trabzonsku* simetralu presijeca meridijan južnih vrata Dardanela i morskog prolaza Chios. U realnom prostoru pozicija je zamalo sjevernije od Sizifovog otoka Chios (vidi studiju „Trapezous – Buda : sudbina novčića na cesti“). Imamo još i sjecište meridijana Muta i sjevernih vrata Bospora te ponovno pravca koji povezuje *vršište plejadskog strijelca* u Zaljevu Arabat i točku na crti libijske obale u Zaljevu Bomba.

Ova kratka analiza primjera lokacije nepoznatog grada, najvjerojatnije naseobine utemeljene po Hetitima na obroncima planine Kahveci u dolini rijeke Kizilirmak, poznatoj u antici kao Halys (Nevsehiru – „novi grad“ – takva povijesna slika i prethodi), ukazuje na logičnost iznalaženja i neporecivost rješenja prastare matrice, potpuno neovisne i u čekanju izbijanja na površinu, suvremeni pokušaj izmirenja svih svojih obveza radi ponovne uspostave ravnoteže što počiva na istinskim vrijednostima receptivnosti poput „nježnosti i ljepote“ Kapadocije i svega **7' istočnije** od Nevsehira svjetski poznatih u kamenu isklesanih crkava ili vilinskih dimnjaka famoznog grada Goreme (34°50' E).¹¹ Lijepo je vidjeti da je to upravo geografska dužina netom spomenutog **multisjecišta** (geografska širina Nevsehira i Goreme, 38°40' N, odstupa svega 2'). Ako znademo da meridijan Hatuše, hetitske prijestolnice, prolazi samo **6' zapadnije** od geografske dužine Nevsehira, dojam je pun i jedinstven, sve je proračunato. Budući da se pozicija Goreme nalazi na pravcu između Visokog i svetišta Gobekli Tepe, dajemo mu golemu važnost. Tko zna što je sljedeća novinska vijest!

Ovom prigodom, međutim, prvi puta objavljujemo i konstatiramo: onako kako je implementiran, pravac, koji povezuje u nizu tri zvijezde (Alcyone, Maja i Taygeta), na karti *Sredozemno more* mjerila 1 : 7 500 000 i u Mercatorovoj cilindričnoj ravnoj konformnoj projekciji, dugačak je 27,45 cm. Polovica dužine je, dakle, točno 13,725 cm. Ortogonalna povučena iz te točke vodi, što

¹¹ Približno na tom su meridijanu i izraelski gradovi Tel Aviv (34°48' E), kroz kojeg prolazi pravac Monfalcone – Jeruzalem, te Be'er Sheba, što znači i „zdenac sedmice“ (arheološko nalazište iz nalazi se nekoliko kilometara sjeveroistočno od aktualnog grada što odgovara geografskoj dužini 34°48' E, te potvrđuje naseljenost u 4. tisućljeću pr. Kr.). Značenje imena Tel Aviv službeno se prevodi kao „brdo izvora“. Detaljnije o tom pojmu se pak tumači ovako: *aviv* na hebrejskom znači „proljeće“, što simbolizira obnovu, a *tel* je „ljudskom rukom podignut humak ili nasip koji gomila slojeve civilizacija izgrađene jedna povrh druge, simbolizirajući starost“. Tel Aviv je zapravo iz originala (Ezekiel) adaptirano ime grada Tel Abib kod Babilona, što je iskoristio Theodor Herzl rođeno u Budimpešti, austrijsko-mađarski pisac i novinar, autor utopističkog romana *Altneuland* (Old New Land – Stara Nova Zemlja) u kojemu crtava vizije za židovsku državu u zemlji Izrael (1910.). Roman se drži cionističkim tekstom izraelsko-židovskog *Establišmenta*. Prijevod je starog rukopisa na jidišu po Isidoru Elyashev, a na hebrejski ga je preveo Nasum Sokolow. Već smo upozorili: pravac je središnji od triju pravaca koji proizlaze iz *plejadskog* sustava a, barem se tako čini, uvjetuje moderne obalne granice izraelske država. Prvi polazi iz Visokog ide na obalnu granicu između Libanona i Izraela, drugi iz Ljube vodi u obalnu granicu između Izraela i Egipta te Izraela i Jordana u najjužnijoj točki Mrtvog mora. (Vidi studiju: „Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmarović“)

je naravno geometrijski uvjetovano, ponajprije kroz središte kružnice Plejada nazvano *Bolbe*, ali zatim prolazi čisto kroz jugoistočni ugao *trabzonsko-budimskog* trapeza, uspostavljenog u studiji „Trapezous – Buda : sudbina novčića na cesti“, a u realnom prostoru je to minuciozno ubicirani vrh delte Nila kojim kružnica također prolazi. U smjeru sjeverozapada ortogonala prolazi sjecištem pravca Trabzon – Buda, zatim paralele Troyesa te konačno meridijana jugozapadnog ugla istoimenog trapeza ubiciranog na paraleli dvaju kardinalnih lokaliteta, Sarimazija, najsjevernijoj točki Zaljeva Iskenderun, i rta Sao Vicente, najjužnijoj točki Portugala. Kad već znamo, da pola udaljenosti na pravcu Alcyone – Sterope 12,325 cm (24,65 cm) obilježava ortogonala, a zapravo simetrala, što polazi iz vrha Vlašića Paljenik (1993 m) te se nastavlja kroz *visočko* žarište loksodroma i središte kružnice *Bolbe*, onda nam je jasna datost koja u svom korijenu dolazi iz dubine svemira, iz skupine od oko 500 zvijezda i Sedam najsjajnijih sestara (vidi u studiji: „Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmaroviću“). Tako imamo po tri tetive i simetrale različitih dužina koje prolaze kroz zajedničko središte kružnice. Doista, na razini božje ruke, rukopisa Stvoritelja! A sve stoga jer je na simetrali, koja dijeli tetivu Sterope – Elektra na dvije jednake polovice (21,65 / 10,825 cm), središte kružnice (*Bolbe*) ujedno i mjesto zlatnog reza za dužinu od njenog polazišta do tetive. Trebalo je, dakle, razumjeti i shvatiti kako je za početak instalacije sustava presudno uočavanje pravilnog niza zvijezda na polukrugu od zvijezde Sterope, preko Taygete i Caleano, do Elektre. To je usmjerilo projekciju ka svomu rješenju.

Naravno, u međuvremenu, potvrdilo se niz raspravno postavljenih teza, primjerice, vršiste geometrijske forme nazvane *plejadski strijelac*, dakle, sjecišta simetrale (strijela) i poluluka (luk), u realnom prostoru nalazi se u Azovskom moru u Zaljevu Arabat. Baš na tom području imamo i toponim Strelica Arabat (Arabats'ka strilka), naziv za pješčani sprud dužine 110 km, širine od 270 m do 8 km. Međutim, i drugdje nalazimo tih sprudova no nijedan se ne naziva „strelica“. „La fleche“ pak na francuskom jeziku znači i „strijela“ i „šiljak“ i „vrh tornja“. Sva tri značenja izvrsno se uklapaju u poziciju vršišta. „Vrh tornja“ može čak sugerirati i Babilon, zigurat. Dr. Ferenc Payrits riječ „arabat“ stavio je na kolo (F. Payrits: kada govorimo da „se prevodi“ u mađarskom jeziku se kaže *fordít* – a to znači „okreće“, zamisli, jezik **čuva** u sebi metodu kako doći do iskona. U mađarskom jeziku je ostao taj stari osjećaj da je prostor i vrijeme isto!), kako se nekoć i čitalo s desna na lijevo, u smjeru okretanje Zemlje, i dao sljedeće rješenje, vrlo logično i dubokog metafizičkog značenja: ***a bot-ár***, što znači na starom panonskom (mađarskom) „šiljak štapa“, jer *ár* je cijena, bujica, i šiljasti predmet. Vrlo zanimljivo jer *ley* linije nose kao što znamo smjer i toponimija o tome govori, tako da je zapravo toponimija bila dio baždarenja sustava. Sasvim dovoljno da se otvore i nove pretrage znanstvenim disciplinama kojima se ovdje sada nećemo baviti, ali one ne mogu zaobići istinu: cijela grčka mitologija i književnost su *geografski atlas*, a on ne može bez astronomije. A kad je već tako, održat će se na uzdama, koliko to dopuste tehnološke mogućnosti znanja i provjere. Sve će se naći u grčkoj mitologiji ako poznamo put do epa i njegove demistifikacije.

6. siječnja 2015.